

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับฮอร์โมนคอร์ติซอลในตัวอย่างเลือดของไก่พื้นเมืองเทศเมีย พบว่า กลุ่มที่ 1 มีปริมาณเฉลี่ยของคอร์ติซอลที่พบ มีค่าสูงสุด คือ 2.02 และต่ำ คือ 0.47 กลุ่มที่ 2 มีปริมาณเฉลี่ยของคอร์ติซอลที่พบ มีค่าสูงสุด คือ 2.60 และต่ำ คือ 1.47 กลุ่มที่ 3 มีปริมาณเฉลี่ยของคอร์ติซอลที่พบ มีค่าสูงสุด คือ 1.75 และต่ำ คือ 0.83 กลุ่มที่ 4 มีปริมาณเฉลี่ยของคอร์ติซอลที่พบ มีค่าสูงสุด คือ 2.27 และต่ำ คือ 0.43 พบว่า ระดับฮอร์โมนคอร์ติซอลในกลุ่มการทดลองที่ 4 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำการทดลองผสมพันธุ์แบบก้าวหน้ามีระดับฮอร์โมนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มการทดลองที่ 3 กลุ่มที่ทำการผสมพันธุ์แบบฝูงเล็ก

2. ผลของความเครียดที่เกิดจากรูปแบบการผสมพันธุ์ต่อคุณภาพไข่ไก่พื้นเมือง พบว่า ระยะเวลาที่ไก่เทศเมียฟักไข่ในกลุ่มที่ 3 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลาในการฟักไข่ ประมาณ 21 วัน กลุ่มที่ 4 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลาในการฟักไข่ประมาณ 20 วัน น้ำหนักไข่ กลุ่มที่ 3 น้ำหนักของไข่ไก่สูงสุด เท่ากับ 54.5 กรัม ต่ำสุด 40 กรัม เฉลี่ย 45.478 กรัม กลุ่มที่ 4 น้ำหนักของไข่ไก่สูงสุด เท่ากับ 38.3 กรัม ต่ำสุด 33.2 กรัม เฉลี่ย 36.74 กรัม น้ำหนักไข่ของไก่ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -11.24, df = 54.552, p = 0.00$) เพอร์เซ็นต์ไข่มีเชื้อและไข่ไม่มีเชื้อ กลุ่มที่ 3 พบว่า มีไข่มีเชื้อ จำนวน 43 ฟอง ไข่ไม่มีเชื้อ จำนวน 7 ฟอง คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ จำนวนไข่มีเชื้อ 86 เปอร์เซ็นต์และ ไข่ไม่มีเชื้อ 14 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ 4 พบว่า มีไข่มีเชื้อ จำนวน 34 ฟอง และไข่ไม่มีเชื้อ จำนวน 16 ฟอง คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไข่มีเชื้อ 68 เปอร์เซ็นต์ และ ไข่ไม่มีเชื้อ 32 เปอร์เซ็นต์ของไข่ไก่พื้นเมือง พบว่า ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ของแม่ไก่และพันธุกรรมของแม่ไก่ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของภุชงค์ วีรดิษฐกิจและไพโชค ปัญจะ (2558)

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่าลักษณะทางพฤติกรรมทั่วไปของไก่พื้นเมืองเทศเมีย ขณะทำการทดลองไก่ทั้ง 4 กลุ่ม มีการตื่นตัวและพักผ่อนในท่าขึ้นและนั่งเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิพัฒน์ สมภาร และนัสรุณ เฉลิมศิลป์ (2557) มีการจิกกินอาหารและน้ำตลอดเวลา

การผสมพันธุ์ที่ได้ทำการศึกษาทดลองมี 2 รูปแบบ คือ การผสมพันธุ์แบบฝูงเล็กและการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำ จากการศึกษา พบว่า ไก่พื้นเมืองเทศเมียร์ูปแบบการผสมพันธุ์แบบฝูงเล็กมีระดับฮอร์โมนคอร์ติซอลต่ำกว่าไก่พื้นเมืองเทศเมียร์ูปแบบการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำ ในทางสถิติแล้ว แต่ละกลุ่มการทดลองมีระดับคอร์ติซอลที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F(3,16) = 1.341, p = 0.296$) ในส่วนรูปแบบการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ส่วนใหญ่แล้วในการผสมพันธุ์ไก่พื้นเมืองพันธุ์แท้ นิยมวิธีการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำ เพราะการมีไก่พ่อพันธุ์ตัวเดียวทำให้ไม่ต้องทะเลาะกับไก่ตัวอื่น แต่ก็มีข้อเสีย เนื่องจากไก่ตัวผู้บางตัว ไม่ผสมพันธุ์กับไก่ตัวเมียทุกตัว ทำให้ไก่ตัวเมียบางตัวไม่ให้ลูกไก่ได้ตามที่ผู้เลี้ยงต้องการ ส่วนการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำข้อดี คือ จะได้ลูกไก่ที่ตรงตามลักษณะที่ต้องการและมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก ผู้เลี้ยงสามารถคัดสรรพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ได้ แต่ข้อเสีย คือ ผู้เลี้ยงต้องใช้เวลาในการเข้าจัดการ เช่น การย้ายเพศเมียที่มีความพร้อมไปยังคอกตัวผู้ เมื่อตัวผู้ผสมพันธุ์แล้ว ก็นำไก่เพศเมียกลับมาขังไว้ในกรงเช่นเดิม ซึ่งผู้เลี้ยงต้องคอยดูแล จนกว่าจะเสร็จสิ้นขั้นตอนของการผสมพันธุ์ เมื่อศึกษาไข่ของไก่พื้นเมืองในกลุ่มการผสมพันธุ์แบบฝูงเล็ก ซึ่งใช้เวลาในการฟักไข่เฉลี่ย 21 วัน และกลุ่มที่ผสมพันธุ์แบบฝูงใหญ่ใช้เวลาในการผสมพันธุ์เฉลี่ย 20 วัน น้ำหนักไข่ของไก่ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -11.24, df = 54.552, p = 0.00$) แสดงให้เห็นว่า น้ำหนักของไข่ไก่พื้นเมืองในกลุ่มการผสมพันธุ์แบบฝูงเล็ก มีน้ำหนัก จำนวนไข่มีเชื้อ โดยเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำ เนื่องจากความเครียดของไก่เพศผู้และไก่เพศเมีย ในรูปแบบการผสมพันธุ์แบบก้าวน้ำมีผลทำให้น้ำหนักของไข่ จำนวนไข่ มีเชื้อลดลง ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของ (Joshi et.al., 1980) และ (Daniel et. al., 1995) พบว่า อิทธิพลของความเครียดของไก่มีผลกระทบที่ทำให้ปริมาณและความเข้มข้นของตัวสุจิลดลงและอัตราการตายของตัวสุจิเพิ่มมากขึ้น สีของไข่ไก่พื้นเมืองพบว่า ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ของแม่ไก่และพันธุกรรมของแม่ไก่ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ กุชงค์ วีระดิษฐกิจและไพโชค ปัญจะ (2558)

อย่างไรก็ตาม การที่ผลผลิตไข่ไก่พื้นเมืองในแต่ละกลุ่มที่จำนวนไข่มีเชื้อและไข่ไม่มีเชื้อ น้ำหนัก ขนาดที่แตกต่างกัน ย่อมมีปัจจัยประกอบอื่นอีกเป็นจำนวนมาก เช่น สายพันธุ์ของไก่ สุขภาพไก่ อาหารและการจัดการ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ไม่ได้พิจารณาปัจจัยอื่นร่วมด้วย ด้วยเหตุนี้จึงอาจส่งผลให้ผลการวิเคราะห์มีความคลาดเคลื่อน การวิจัยในอนาคต การพิจารณาปัจจัยที่ละเอียด ย่อมส่งผลให้ทราบถึงความเครียดที่เกิดจากรูปแบบการผสมพันธุ์ต่อไข่ไก่พื้นเมืองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มผู้เลี้ยงไก่ที่สนใจ โดยการนำข้อมูลไปเผยแพร่และนำไปวางแผนพัฒนา ตลอดจนสร้างอาชีพและพัฒนาต่อไปวงกว้าง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นเพิ่มเติม ในส่วนของไก่พื้นเมือง เช่น สุขภาพของไก่ อาหารที่ใช้เลี้ยงแม่ไก่ เป็นต้น

